

«تَغْنُ» در لوح احمد

محمد افنان

زیارت لوح احمد عربی و دَقَّت و ملاحظه در رسم الخَط آن در نسخه خطی نزولی می‌تواند اهل تحقیق را به صَحَّت قرائت آن هدایت نماید. لازم به توضیح نیست که شیوه نوشتن کلمات همواره در متون تحریری برای هر نویسنده‌ای ثابت و یک‌نواخت است و همین نکته برای شناسایی رسم الخَط نویسنده می‌تواند ملاک واقع شود.

در این مختصر قصد این تجزی و جسارت نیست که اصولی برای خَط مظهر ظهور الهی به دست داده شود. فقط سعی و کوششی در مورد خواندن یکی از کلمات ابتدای لوح احمد عربی مورد نظر این یادداشت است.

در ابتدای لوح مبارک مزبور کلمه‌ای آمده که به نظر دقیق باید «تَغْنُ» خوانده شود. دَقَّت در نگارش کلمه و مقایسه با سایر لغات مشابه در متن نشان می‌دهد که (غ) و (ن) بدون وجود حرف دیگری به هم متّصل شده‌اند و حرف (نون) در آخر کلمه قرار گرفته است.

کلمه (تغن) صیغه مفرد مؤنث مضارع از فعل ثلاثی مضاعف «غنن» است. علت استعمال آن به صورت مؤنث مربوط به کلمه «ورقه» است که به علت وجود حرف

(ها) مؤنث لفظی محسوب می‌شود و لذا فعل آن نیز مؤنث است. شکل نوشتن کلمه به صورتی است که نشان می‌دهد حرف آخر کلمه (ن) است نه (یا) و آن هم به اقتضای مضارع بودن کلمه فعل باید به صورت مضموم خوانده شود و آن را به این صورت (تَغْنُ) باید تلفظ نمود.

باید توجه داشت که فعل مضارع (تَغْنُ) از باب تفعیل که در بعضی متون منتشره لوح مبارک آمده اگرچه از لحاظ مفهوم و معنی قابل قبول است اما از لحاظ رسم‌الخط نسخه اصل صحیح به نظر نمی‌رسد زیرا بین حرف (غ) و (یا) باید حرف (ن) وجود داشته باشد در حالی که چنین نیست در حالی که در رسم‌الخط اصل لوح مبارک (غ) به (نون) چسبیده و حرف دیگری وجود ندارد.